

Krieger: Jeg antager just ikke, at Thinget er i Humeur til at optage Theatersagens Skæbne, hverken i forrige Aar eller i indværende Aar, til Forhandling; idetmindste er jeg ikke i Humeur dertil. Smidlertid er der dog to Bemærkninger af reent Detailnatur, som jeg vil tillade mig at gjøre. Det hedder nemlig i § 1, at „naar den nye Theaterbygning er færdig og tagen i Brug, hvilket senest skal være skeet den 1ste September 1874, nedbrydes den nuværende Theaterbygning.“ Jeg vil nu tillade mig at spørge, om dette er skeet med heraad Gu, og om det da er vel betænkt. Jeg troer nemlig, at det tidligere var Tanken, at Nedbrydningen skulde begynde, forinden den nye Bygning var færdig og tagen i Brug, med andre Ord: Nedbrydningen kunde for den Sags Skyld gjerne begynde den 1ste Juni, naar blot den nye Bygning kunde være færdig den 30te September. Dette har tidligere været den bestemte Forudsætning, og ærede Herrer ville let see, at dette hænger sammen med Spørgsmaalet om Benyttelsen af forffjelligt Materiale og forffjelligt Apparat; og maastee ogsaa — dette veed jeg dog ikke med Sikkerhed — af en Deel af Grunden, men ialfald Benyttelsen af forffjellige Dele af Apparatet. Naar det var kommet saa vidt, at det kunde forudsees, at man ved Anvendelse af tilbørlig Kraft kunde faae Bygningen færdig i de 4 Maaneder, hvori der ikke spilles, saa har tidligere Tanken været den, at der ikke skulde være Noget i veien for, eller rettere sagt, da skulde man begynde paa Nedrivningen, for at man i Mellemtiden kunde overflytte Materialet, og Alt være klart til Forestillingernes Begyndelse. Jeg skulde troe, at man ved Affattelsen af Forslaget ikke har været opmærksom paa dette, og, idet jeg iøvrigt har villet holde mig fra Sagen saameget som muligt, har jeg dog villet gjøre denne Bemærkning, fordi jeg troer, at man er kommen til at opstille nogle Hindringer, som man ikke har villet opstille. — Det andet Spørgsmaal, som jeg vil gjøre den høitærede Minister, er en Gjentakelse af mit tidligere Spørgsmaal, nemlig om, hvorledes den høitærede Minister efter den Skæbne, som en tidligere Paragraph i Theaterlovforslaget

har havt, nu troer at kunne komme ud af det med den almindelige Lønningslovs Sædvederlagsforhold med Hensyn til de ved det kongelige Theater ansatte Embedsmænd.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Hvad det første Spørgsmaal angaaer, forekommer det mig, at en Forandring i den Retning, som det ærede Medlem antydede, neppe vil kunne berede Loven nogen Banffelighed. — Hvad angaaer det andet Spørgsmaal, skal jeg kun tillade mig at yttre, at jeg har til Hensigt, saafremt Loven gaaer til 2den Behandling, at stille Endringsforslag, overensstemmende med det, der i sin Tid stod i det Lovforslag, som vedtoges ved 2den Behandling i Folkethinget; men jeg skal iøvrigt ikke undlade at sige et Par Ord om, hvorledes jeg betragter dette Forhold. For mig staaer det, som om Theatrets Lønningslov indeholdes i Finantsloven; jeg veed ikke, at Theatrets Personale har nogen anden Lønningslov end den Bemyndigelse, som Finantsloven giver Ministeriet til at bestemme Lønningerne ved Theatret. Det Spørgsmaal, som egentlig her kommer frem, er jo Spørgsmaalet om Sædtillægget, og med Hensyn til dette Spørgsmaal henviser man til Loven af 19de Februar 1861 og siger, at den nu har faaet sin Afsløser i Loven af 26de Marts 1870; men i denne Henseende synes jeg, at netop efter den Form, som Finantsloven har faaet taar — jeg troer, det er V. C. 8 under Theatret —, har den ligesom suppleret sig selv, idet den foruden iøvrigt at være Lønningslov for hele Theatrets Personale nu tillige gennem disse Bestemmelser om Sædtillægget er bleven Lønningslov ogsaa i denne Retning. Dette er min Opfattelse af Sagen. Jeg er ikke ubekjendt med, at der er Mangfoldige, som have en anden Mening, og det Folk, hvis Meninger jeg tillægger megen Betydning; men i ethvert Tilfælde vil jeg sætte Pris paa, at man fik en Bestemmelse herom ind i den Lov, vi her forhandle; thi det vil forhindre megen Misforstaaelse og Misstemning, at der er en aldeles tydelig Udtalelse om Sagen.